.יש לה כח במשנתו במשנתו מלי. ויש שלא יודע מי שמדבר על לשון ובוא בלבד לי. דרך הלא מאיר דבר הנס בדברים בלשון הכתובה ומי בבאור הגלגל ישפ בדרש בדברים לבדם שנבר לשמה אלא הלב לגמרן בלי לדבר על לשמה ולא מבה מצן בתנאים הלל הי המקרים יבים - מצוה בדברים קיים הלל בלי לימוד שם לשם בלשמה - ויי דגנים שבגיל כן מתנפלים בגל ה' - לא דאגר מלם סי וכ - ויש לו סי קלגל סוף ט, ודרש מאיר מה שמגל משרשלל.

.ב מאוס ב. בב מד אלו - ע' מהרשל, ומהרים ומהרמנם ודרשוהו שם שמקרא אם מאוס אפי מדי אלל יבל בדרה או בדקל לרבל ומלם לי. כי בל דאורי אלל בל בדרה ומה שפ' המאוס בשלב לנשל הרשל אם יש אלו עדמים הם - ויש אלו עדרים מדי אפ' אלל יבל בדרה פלאן מטרם במנ הפסי. המלל ומבולר המרת מלון בשלל בדרה לפי הסב מנ יבל. בפן לל עדעור במנם - אל אם אמרנן בבפן לל יבל. אמרום עדמר בלשמה הם בלל יבל. אלו עדעור בטמם אלב לנמל אל הרשל משלב אם עדעור בבלל מבל. רק לבולם לעב אלב אל לבמר הרשל יבלים המלום במשמע בלל סב. בלאב - ומשב המהרשל לל בדר מאוס לבאדה סובר בדרי המאוס כי לפי שאין בקלון במשמע בלבי בלי אמרם בפן לנמל אלל לעב - והי בן פי פנינם פמס הלדה מדי הינו לרשם אלון בל ה. בדרה פשיטם המ' בתשלל בדרה

.ג יש לע' אם יש מסק אם האמנם לגמרם בלב ורק ע' יסבל ויאמר שאין לגמרם אם יבלרם לאמר אב לבמרם מישם בדר עבות לל בדר שאמרם לע' מלל סי' לב סקר.

ד: הבלבולים נ' בקשה לשטר רשי דאמרו ר' ברי הינו פרהסיא שמי לדיין לקימו אלא קשה מדוע תקלו שפשיט יאמר רשות מסירת הגט כבר היא על הרשע דמצוי בדי שהבעל יהא ויורד אלא כשהבעל ויורד יאמר לפנו ר"אל לבון ובוי אל בך בדיין יש לבבות שי-שלפ דאם לא יבורר לומר רשות לסרת הגט הרשען שמו לכשהבעל הבעל ויורד ירצה כדי שלא יאבוד לפשר

ה: ש לר' לפנים הפ' בלא ג' דהברת מתימת בדיין יש מסרון של דיין שאינו יכול להבינו אלא לפי הסיב דהי הרשע דאורית כשבעל מעבר הדיק מבלי אמרו ר' ברי לשטר רשי, שמשמע דלא הי הלתיים עדמים

ו: נקבר מה שפ' הגה' דהבו הי אינתיק אומרא דאיא ע' רשעי ישר שת ו' פר שבקשה על הבעל דפ' דמעלת אמתם הינו שלבו שת סלק ולא ניתר לאמנת לעיל לחדש סלקות-מגה' דבן דאורה אבו סלק אם הגט הי לשמה-אם אם לא הי מצוי ומ' הגה' הקשה דהבו הי כלבד אתיק-ונקבר אל קשבו הי' מצוי אבל אם מר שאר מוהר' ישאל מים שת' שסוב בנא דשטר דאבו רא' מהשטר על מבן הנמן למן, אל אהבל לבדם ומשה הרבה מסירת מר בבה לשפר אמת קנין-אל יל דסיב דהגה' דשבה בל מעבר דרך קיום מדאורית אב לבבו שם רא' מהשטר על בבן הבל על ברשין אל קובה ~~שלר כבו קובה~~ קיום ~~ש~~ אינו לשות שם אמת קנין ובו בובלו אינה מבורשת ובעב רא לחדש דבו מבורשת ור' בלבש מבבר שבר כרן בה

ז: ע' בא' כ' שמעון שקשה על הבעל דיב ס' ט"ל סר ג' מסרון דאספרה לה דהי כלבד הקבה, ומאורה לפי מה שפ' רעא שם הבנת בהם דבשבבה שבה טבורה מגולה דהינו הקבת

טומאה [~~שאינה~~ שאינו מבין, הם טבילה] הוי רק לג' ימים אבל
לא הוי כלפי הנקבה-אבל יש לו, אי נימא שראינו אינו נאמן
כלפי הנקבה הראשונה להתאמרות - האיך נאמנת הנשים לומר
שנקבה ג' ימים לאחר ראיית דם. (ב)

ג: אוסר דבר המה בבית יום-יום כולל המוסר שבקשו בבית סופר
לא הוי מוכח ממכו שיש תמימה ר' עקיבא ולבאורה יש פסולת לבה
כמנין המס' טו מקדמין בשם הירושלמי ויש ונהרו כולנה בקושיות
ואין כאן שנים דהיינו לא שנמוש שבט לו מפיבו הנשים אלא
בוודאי שיש חשש כבר לא הוי מוכח ממכו [בגלל הוא אין כאן
שנים] ור' מהכמים ~~שבקשה~~ דהיינו דנימוס ישראל הבאל מפאו
והרי כן שמה. הרי דקושיא מ אינו ממכל דמיא נימוס שמה
בתבו הסופר להתלמד ומסרו להבאל והבאל הממש אין
~~לאבאל~~ עד אז וכל שפסופרים נמצרים שאין מוסרים
בט כמוב להתלמד אלא אלא יודעים בדיוור שמתמש אין
ר' עקיבא - הא מבגי כוי משמע במטרם אמר אין כותבים
ומוסרים להבאל [הוכל שבתה מיירי דקאמר שאין כותבים
כל הבט] מי שבאמת אוף יש הנקה אמרת שמהכרת
שיש ר' עקיבא כשפים לל הבט אבו נכבל מוכח ממכו אלא
מעתלם לא הי' קשה לחס' שמא הבאל מפאלר ~~ל~~ ומתמש אין
עד אז בכמו לאומשב להבשלה ולא בשמתה היה בלא
הנשה יש חשש שמתמש אלו אלא מי' בוש הנקה שפסופרים
נמצרים בשטרות - ופי' בבר נמה בשמרין שאם המנקה
שיבש לאר אמת בפסול בבט משום לא הי מוכח
ממכו הילו משום דמה בבשה מפס הבט לא שום
הנקה שנמלנו לה - ואוב פי' משם הירושלמי בבריים שבבל מוכח
ממכו - ולבאורה אפי' אי בבריים קיים בשוריה ~~ל~~ לפי בסיב
דבגמ' מ"מ שפיר מקרי מוכח ממכו - ל בכל מתימה הוי מוכח
ממכו דהא כל יש לו מתימה אמרת ומה שאינו דקיאים לבריר
אוף נמו מתימתו אז הוי מנוסל דנה ליבל הסרון במוכח ממכו
דהא מוכח לבמבריים מאלו בלודבא בירושלמי אין תמתו אז נמבו
לל ~~נמה~~ ניר שבנלים לבלבים דנה לא הוי מוכח מתוך השטר
בלום.

דברי הרמב"ן בפ' ר' דברים מנין הגיד אין פיאה עובדי כוכבים וכלמאן
דאמר דבר שאינו - ג"ר כונס
הגיד ויעד כיון שעמוד שלומו של הגר והיא אומר מקבלין לבתך אבל אם ג"ר
היו פי' בהדשים הוו שמא אמר כאשר ואיתמר שקלינן מנין אמרו כולן תשמר
בפ' ג: אי כמ"ד דאיכא הגיד - ולא בעינן דבר אחר לי' דבר אחר - ג"ר כונס
בשמעון מיני בלעסקינן בגיר מבן אבי לדבר אל דאי אמר בשמעון כמו
ג' דבר מנין לא אמר בדבר - ואפשר דבר סודר לאחריו מבן מה שנאמר
אשר ובגל דבר
אי כל כמה דלא הגיד אבל אמר מקרוב הוא אלישבע והא כי יבא לי - לאמר
לי ולא לה - ואפשר דכונס שמדבר כדרך וכיון דבלבן ר' הוי עדים מסירה ואז לא
הגמה לשמה - ואפשר דכונס בדרך ר' משה ר' אלעזר ר' יאמר מגיד
בשם בפ' ג' - ומיהו יש לתלק - שמעתי מהר' בן שיר ומגן פ' בכונס
המוכר בדיל בלא"ו בכל שטר לבדים ר' בדרים - הא' מסירה לבן עדים
לאשתו שטרא - וגם לבדים שמהא עדים שיכלו להכחיש את הגיד
אם יאמר - ובהו כונס המוכר בשם בעל גמה שפי' הוא מאמר תגמה
שנמסר לבעל כמ"ש המוכר: ב' המקום [הוא בלבדים] הוצאת
הגיד [לאשתו שטרא] וכן משמע בכל בהעתים שמקשה על המגן
[שם בגמרא דר"א אלא בלא הי' לו עדי מסירה בר' שטרות הוצאות
הוים א') מבן הוצאת הגיד] אל בעלים ומנוח לבדים בר' עדים
מי' בבדים לחסיר המשנ שמא אחר ליפמי - לבאורה לר' עדים
מבאורים ומשמע בכונס בכל בלאשתו שטרא מבן הוצאת
הגיד ומה שלבדים עדים היינו שיהא עדים שלא יכל להכחיש הנשם
לטעון מצוים בצהו אינא בינא בשטר שלמר שמבא רא' בלמד הגיד
לפי בכל לבאה ראיה בקמיבות מב סק"ד שמבאל הי' מבמגן
בהשיק - ולפי בכל אינ בהמה אבל אינא עדים על השטר פמיוים
שהי' מסירה בשעתא ביד המקבל מתנה - מאחר בשטר שמל להבנה
ליבל שהי עדים - ויל שמשם אב סוגר שלבדים ר' בבדים הכל
ובשטר שמל להבנה כיון שאמר לו שמע בעדים אינא לבבור

ע"י הדברים שקראו ונעשו אין השטר מצוינת אם לא - והיו כמו
עדי מסירה לבד. ויתרשי בדרכאון לא מהאורים משום שלבים דיבור
של ידים להעיד בלשון הארץ

(ב)

בהשגה בפ"ג, שכל דברת הכל שמצוות מאחר הם מהאורים בלשון שמה המעמד
לשמה - משמע מלי' ביש חלוק בין הדין בבריה לשמה ומאימה לשמה
בדברת אימה יש דין בהעדים לבדם שיעמדו לשמה ואם לא מעמד לשמה
נאשר כוונת עדים אל פסל משום ההסדר לשמה - משלב בבריה
אם לא נכתב לשמה הוי פסלות דעדם הבריה בלא נאשר בבריה
בלל - ונצ מדוע מ"ש בדרכאות לא מסרן בהעדר לשמה
בכאן בשלא בדוקא בי - אל מ"מ בסדי מאימה ישראל פסל מהאורים
בהמצוות הוי מאימה ומחלא מל אלה פסלות בשלא לשמה - משלב בבריה
הי' ס"ב להרשא"ל בלהוי כאן בלשון (מ בכונת השגה) בדרכאן בלשון
משמע ארכאות

3.

ע' בבראה הוכל לשם בתורות 3. דבר אמרי שכות לא"ב
שמה ונל ניל בלשון בכל באמר אם כבר דובאי ליל עדי דאמר כבן לו בלשון
בכל מסתבל שמע שקבר בעסבה הל עקר אל לבין סדר אלא לשמו
שטרות בלי לון סדר בין בלפשר לאמרשי להיות שטרות לוכל אלי ברת
שטר - ואפשר נמי בסגל לן לבי ראה בלהו נמי מבלי לן לבי בבין
בלבלהו אם לא אפשר לאמרשי להיות שטרות ואכל אלי ברת שטר - ובין בכל
בכל דובאי ליל עדים לתנאו כבן לו בהל עקר מלאל מסתבה מבאמר לאו
קום הוא בבסדר הילבר אלן בכל בכ"מ אפשר בשאר לי' עדמל אלא מב
בכל דובאי ליל עדתל ליל - ובלבד יש לתקור הלבר נאשר הלות קנין
אל שטר ביל בהשטר אפשר הוי הבטל שמקבל נפסי המוכר אליקא ובבר
אלא שבשטר אלון מקבלו אלא בשאל לבו נקן משאר בבלן בבעלה

ויל בשגה מנה ת"ל סי' כ"ב
ויל בי: דאלב ואל מקלו מסמים

ומעדים בשלים לא בעיר ובעיר בסדר בעיר היה בעלה בקנין הבא בקולה, הוא יצא בקנין בבית דין - והעדים סי' מ
ע"ש הרשב"ץ

שאר שאין המסירה מקנה אלא כל שמגיע שטר לידו עדי חתימה מקנים לדבר)
לדעת הרשב"ץ הוי מעשה
לדעת הרשב"ץ הוי מעשה בלתי מסוים
לדעת הרשב"ץ הוי מעשה בלתי מסוים
שפשטר בגופו אינו הפסול הבקלה אלא שמסירת שטר הוי מעשה
קנין שהבה נקבה האבן לבקבה - לאחרה מפשטות דברי הראב"ד
משמע בלבד הרי דמים במסירה הוא עיקר ולא עדים אלא לאל"ל בעיר
שם שטרו - באלה אלא נמצא שפשטר בגופו הוי הפסול הבקלה לו
אתימת העדים ונמצא שאם פיגם אילו ולבריך חתימת העדים לאשתו
ופבינו בהקלה קשה מדוע הקשו לקמן פה: בלא אלא מנין לפסל
בהא דהמסירה עלמה ליבא אלוקי דהקנין דין כמ ורבא נמה שפסל סודר
בראשון שטרו לא גם עדי מסירה הם לאחרה מה הוי רק דין בדברי - ואינו
מפרש דהעלות קנין שטר ואינו מסתפק שבה יבטרק לשמה ומתלוה גם
אם יהי עדי חתימה יבטרק המסירה לשמה כמו הרמב"ן בספר הנבות
דהתרש - ונופשר אם הראה סודר בהתשובה ב, בכמ שמדון דרשטר נבלל
דובבה אפשר העדי מסירה בגופו שמוגלים לאשתו שטרו גב נבלל דובבה
לא מה כאן אלא יש בין בהראה סודר בהמסירה פשטר הוי מעשה
קנין שנעשה ע"י בדברים - הוי הפסול של אט - והרי המסירה של הפשטר
והמה הקשה בכון בהבריתות אשה ע"י בדברים הללו נבטרק
לשמה דהמסירה (לאחרה לפסל לא יבבה אם בעדים לא יבינו
דהי מינה מעשה כ"ל שפשוט יובר) מהאורה לא שהבבא בסוגי קנין
סיק לא שבה בהבה דאמר בדמן לי שיתמו לשמה סודר בב בהשו"ב
בבל חתימת בעדים הוי משום הדין שטרו שבריך שפטו הוכה כלבב הרוב
ובה אינו בין דהבט והבריתות שבט כלל אלא לבב לשמה - והנה הרשב"ץ
הרמ"ל דהרל לאחרה בלבד בגופו יש בי מנ שטרות והיון בכשר
ע"ת - אמרינן שפשטר גופו הוי הפסול הבקלה ובכשרים ע"ת אמרינן

שמטרת השטר היא לעשות הקנין והלימוד מהיכן באמר הרשב"א
פשוט הרא"ש אמנם שלא לשמה שפטור יהיה פטור - לפורה בהן
סומך בדברי הגמרא לא: ברשש מה עדים ולכך מבין אמנם
שלא לשמה היא כשר - אבל כון שיש ראיה מה אי כבר לן אם הרא"ש
אמנם שלא לשמה - אבל לפי הנ"ל אין בפירוש שלא אמנם ע"ז
הי' השטר רק לעשות הקנין ובכה סלק דהנגיה הי' נמצא
לשמה - אבל אי אמנם אלו ע"ז אבל עכשיו לעשות השטר
אפשר המקנה וכמו גיפוי כלל בעצבב בראש - בלא
השטר לעשות אפשר דברי להיות לשמה ע"י אמירת העדים
לשמה ולכן לא מבין מה שיש סתירה היא לשמה - לעשות
בלי ברשא היש השטר לעשות לשמה ע"י אמירת הי'
עדים אבל כשר אולם בהאמרים לא אמנם לשמה
מ"מ בעל הי' כשר - ובכה תלה הרשב"א בראבראו"ל הקמא
ע"י לא לעשות השטר אפשר המקנה לב אמירה לשמה - ואולם
מה הרשב"א אלא סתירה לשמה יהיה פטור בראבראו"ל הי
הי שלא לשמה ובהן אבל בלשיו משמש השטר דבר
אפשר המקנה בהאמר שלה ע"מ - לא לא ע"מ - מ"מ ברי
סתירה לשמה בהא לתירץ מובאר שבהו הלכה הקנין פסתירה
ב"ל לשמה בהן בל אל ברי להיות הבא לעשות הקנין אב,
ובהו מה שפוסק ואי אמרת כמאן בל יאמר לושעתי מורי המקנה
תנן שלוקח בלאורה אינו מקן הלקח סב בהו כמאן בל אינו בבלאו
הדעים אם הם פסולים מהלכה אינו בלא דומה בלבב אמירת עדים
אבל הסתירה האופן בהאמר ע"מ לא עכון הסתירה הי' רק אופן הלק

לשמוע בעבר הדברים - מלבד לו שמשמע מהרשב"א בהסכמה דמהכאלה
שלא הוו מאמר שכיון בלאו הכי כרמות אינם בעלים לפרקמטיא לשם
ב"ד הקב אפשר לומר בעבירה מאין בעלים (מאמר הה"ד לשמה)
ובמאמרים עצמו פסק משום הכיבוד שמה הגמרא אלא אמרינן
מאין בעלים אלא עכ"ל שמעמשמע הרשב"א כיון בלאו הכי כרמות
נמצאו מהקדיש בזכות לגמ עליה שם כרמה בלא
וכיון שהם התנון אלא בעבירה הל דמאוחר לסיקרהו ואם הגמרא
מגרב אלא ונמצו בדין אינו יפה בכיון בעל דמאוחר פסק הוי בהסכמה
ומיון מה בלאמרינן בעבירה הוי אונס בהקדש בעבדים בעבדים בעבדים
אלא נמצים הבלכות שטרות - אלא בהגמ יש לדקדק לפמ"ש
הבאים ישרה שלגיל שמאוחר הוי פסול הבנין - אלא הכל
דיש מיעוט של בלי כרמות אל כמוכר הבל מה שבתה הרשב"א
דאב נבטרק מאמר לשמה בינו כמ"ש שם הלכה בשטרות
שבריר לבות בכת מעשה הבנין - נולד אב מבוכתב שבי הבנין
מתה שלא בכת אבל אפשר המקבל דבאיק מעלקין - ואפשר
דבכמב, דספר הכבות בכמ"ת דבתלק אל בכמ"ן ומשמע מינו
דשרבין מאמר לשמה מעשה מתה שלשו בדיל אלא אי בכת
לו קנאת הרשב"ש - אפשר בסדר בשלבא בדיל בין שבשטר
נעשה אי עבי מאמר אל אי הוי אפשר המקבל בדיל
הבית לא בדיל סדר אלא כתבו מעשה בסדר אבמ"ל
ונהרן אלא מוכתב בל מה שמשמעו לאפשר המקבל
לעשות כרמות פרק לשמה ונעשה תפשו המקבל אלא
בעבירה והעבות אבים והוי סב"ב הגמ מעשה אם שמסירה אב
בטרם לשמה אב שהר אבק קנאת הרשב"ש דמוכתב נבלל
דהכרמים בדין לאנשת לשמה - יש כשי בבין דבאב
בדיל מאמר הבל אינה מן הגמרה מה סגי אמיתי דאו
אלא בלבת הוא בעבדי כרמות בעב בדין אבים בקפין דבר
דבר - וכמה דאי יפה אלא מבוארים שדלו, בטרק אבים מעשה
דבר שמבוה כמ"ש לקמן אות (5) אלא אלבא בדיל בין בשטר,
תפשו המקבל אי שעם אבים אלבא כונת כשי, מה דאי יכל
לעשות שטר מפשו המקבל הנו אל דבמו לעשות מעשה
הבנין יכל לעשות מפשו המקבל כמ"ש אות (6) משלב
בין בשמן בעבדי כרמות אין בכמו לעשות מפשו המקבל
ובדין אבים אב

3. שמעתי משם בשם ר' יאיר. בכולל בתוס' מיבו יש לתלות עפ"מ שיאיר
הרבה שמואל - בתוס' סוברים בלא שוה שטרם מכון אלן סבר. אלעזר ברבי
אלעזר לעין עדים לעכובא דאין עבות ממש [ומשם התוס' דקדושין ה'
ובקדושין. לא מכון. הוכחות דעב [כונתם] בלים הוכחה בלבד הי' הסבה של
עדים - בהוכחות דעב. והיה אלן סבר. הי' בגדר הוכחה לבד הצבת
עבות [משם בתוס' לשלמין [כונתם] כמנש הרשב"ל דקדושין סבר:
בתקרוב שש כאין הה שלמין לחודין מהגש בדבר שלבדין
עדי לקיומי] ודיים בהוכחה על רגל מהגמ' פי. שמשמע שפקל לרבי
נטרק [הגב] לשמה לבל כ"מ אלעם בלשנה דאין עדים רק
לעכובא לבל לאשמ' שטרם - והנה מהגר דברבא שמואל סי' ל"ג
בשפטם נמר ע' הערת לדות חפלל של בע"ל - הדים המאמים מרבים
על מעשה הקדושין בדמנו שקבל דהבגמ' שאל יהי' בע"ל צה נמר
להלעה יהי' מעשה קדושין וצהו אשר כעדים על מעשה הקדושין -
ולא עוד בצהו בין דבל שטרות שבל שטר בדיק להעד בלא
יהי' מסירה, ומל המלות הלן ע' שטר צו ובל שבשטר אינו
מעד ע"ל - יש בפלות בהשטר. והנה לא במה בהבא סודר
בדברים עדים לעכובא בשאת במעשה קדושין הינו משם
בהעדים לעכובא בדבים לעד על כ' בדבים - הא על המעשה
(והנה בלא בפלים בתוס' דמיבו יש לתלק)
מסירה - והכ' בן עשה המעלה צו מעשה המעשה [ואל בא בדבים בלו
מתבוים בבר אחת מ"מ הם כ' עדיות [בפרבות] ונקה לשטר
כ' מאיר בארא בבר. בעדים בהתימה עושים בה בעל, ומעדים
בלים יהי' מסירה יהי' מעשה קדושין בשאת במסירה ואל על מעשה
קדושין יש כ' עדים בשטר המעדים לא ובו. עדים לעכובא
אבל מ"מ על המסירה עלמה לבשו רק אלן סבר. ובה לא מכון. לעדים
לעכובא (חוץ משאת הרן בבאיאר בבלר) אבל כ"ל בסודר מ"מ
בבר. אל הערא אין עושין בה בעל ואינו בלל דהבגמ'
בבשמה מסירה יהי' מעשה קדושין קדושין ע' בע"ל בה - בהבא

הראשון שהיה בא אל האדם סרבי - לו נימול שהיו
בין הישר שלו שהר בדרך לבית הדרך המסירה נושאת
מגלה בקלון וכיון שנעשה הראשון דרך עדים לעכו"ם - ואלו
עדים לעכו"ם אינו לגזל בגלל קנין - נמצא שהר אינו מעיד
שנעשה בקלון ונעשה פסול - נמצא בעל אינם מעידים כיון שאינו
ישר כדתימלא שהיה צד בט - והאדם סרבי אב אינו מעיד בהיות
לעדים לעכו"ם לא מכון אדם סרבי. נמצא שבדין עד מסירה
לבעל אב לא בעינא ראשון וזהו אופן הדין הראשון שהר
בראשון אי הישר מעיד לא בעינא קנין הראשון - ומשה סב
דבעל. פו: בנדרים שהיה הלוה לשדה אלבן בדין
בדין אי המסירה מעשה שהר ובדרך לבית הדרך

והיו אופן בעלמא בדין לאשה שהר בדרכים ב' בדרכים הרי
לבעל אל בעל הנשים סבר ע"ל אלבן בדין ובהו בדקא
בעדים - אלו יש בין אמרה שלפנים הכבה אל המסירה - ובצד
מבני הבאות של אלן סבר - ובהו כולה בעולה ומיהו יש לחלק בשני
דרכים דמקום הבאות לבעל - ובהו כולה בעולה אב בעל: ולפי: אי נאמר
אל לא משמרים מפי הרשם בקי

(5) והיו אופן הרשם הוא בין עדים לעכו"ם לשרש - בעמ
בבולבם הבורה עדים לקיומא הינו בדקא. הבא בנעשה מעשה
הקנין בדרכים עדים לקיומא. הראשון הקנין מעשה בהתלות קנין
לב עדים לקיומא נוכר ר' שמעון בראשון - בן מחשן לגזרה לב
עדים לגזרה) אב יש בלום הוי הישר אפשר הבקלה סלב
נעשה בקבלתו מיד הקנין ועל לב עדים לעכו"ם - אלב
יש שהב שבעמ' אלקים אל הבת הינו בדקא אלבעל בדמ
בן נעשה רק אמות קנין ויש שסברת הרא' שבמעשה מסירה
אופן הוי מעשה בדר שבורה ובדרך ר' עצ - אלא אלבעל בדין
כיון סוברים בלבם עדים לעכו"ם בהא המסירה הוי מעשה
הקנין - ואלב מובן הדק מבני בני אלא עדים לעכו"ם

בהיל על הלוה קנין לדבר עבירה כנ"ל.

(1) ומה נ"מ בלפ"ל בכונת התוס' דלא מועיל קנין הוי כמו
על הבעלים לבקשת הלוה אז קנין שטר הוי לדב כבר ואם יש
רבת הבעלים לעשות קנין לבד ובל לעשות שטר
אב בלי סיוע אחרת משאב בגמרא בבכורים עבדים לו"ל מהא
דבמין שבעבדים מפרשלם בהתלות קנין אב אינא לא עבדים
דרק באופן שפו בכתו לבב לעשות הקנין ובל לעשות שטר
אב לבב דהוי כמו המשקבאת אבל בגמרא בבכורים
פשטא דעבדים אב בהתלות קנין אין בכתו לעשות שטר
ובתרי נבלל בקושת הראשונים בבמות הוי מקנין
כמו - ואפשר שמפרן כוונת ~~[illegible]~~ רגוס ר"ל בהתלים לבדו
~~[illegible]~~ סגי בעלן מה לקיומו. דריבן ל עבדים - ומשקבה השטר
עצמו דרך ל עבדים בלן בבם עלו לעשות שטר כיון
בבכורים ל לקיומו

(2) אבל נ"ל פליגו דומה לחלוקה דבמה אינו נמוך כלומר הלשה
ומשלה מקנין. קנין משאב הוא דגמרא לא יכון קנין משמע באופן
שבשטר פולל הקנות אבל הוא מ"מ מ"מ המתיר ואפל באופן
אחר בלב דבבת שלריכן שבעבדים יפעל בהקנין פולים
בשית אבמות בשטר משלה לב עבדים בשית מעשה
קנין

נ"ל דבר

ה. בכונת הרשב"א בבא הוא בשמרינן דבי הראשון בבקשה הבי מעשה
אינכה שמעא יתבר בבינו אלא בבהתלה בבל ל יכל סיבה לאמירה
לבן אל משמע בגמרא לתיקון - ואי הבא בבהל ל יכל לתיקון אבל קיבל
שלמה - ומתקלל יכל) לתיקון בלל אחר שבעבדו בבהבאה בבו ל יכל לתיקון
אבל יתבר בדרך - אלא פי' הרי הוי בשלא תלוק בשמות הוי סיבה לתיקון
אלא בל יכל נשמע סיבה לבבור כיון מלמעל בלוש ומלמעל הוי
ואפשר דאי הבא בלא תלוק הוי סיבה בשמות

ראיון פלגין בירושלמי על נוד מקום, אלא אם אמר לה סמנך
שר שמעתמו שמעתא ל' סתם הוי קבלה יקר
סי' נ' סעיף ל' וספר פלס מים מהגה אלפרים
היש כל' נבי ומהגה - ודלמן קיבולשן כן, ודאמר כיל לעצר
(1) ע' מי' הרמב"ן דסלק בק' דמכות שפ' בהיא אמרינן פלגין בירושלמי דאלהיו
וטורי מליו עדות שעלה ובקשה מבירושלמי ומי בלמאו דרי ימנן
והיכא האי מהא דפסקינן בהיא דפלגין בירושלמי ע"כ פסקינן
כולל - שלאורה אלין מרין אלא כולם מי' הוי מעל עדות שעלה
הוא דימה לגמ' היא כמה מאמר על עצמו מלא עדות שעלה
אלא הירושלמי פליג אל סברת הרמב"ם בלבדי עצמו גב שיק עדות
שעלה עבדה לק אל כמ"ל דהיא מדאורא דקבדרין! כהרמב"ם

מאשה גרין ל'
ת: ראי' הרמב"ן דגמלין שדימה טעמא דדין לסמיכא דפלגין בירושלמי
ומקרי מה מהיא אלא קרוב הכיא גמ יש לחקור הוא ל' רס"ג
שאלת הגמ' דדין הא אלא אלא לומר דהוי דעדות שעלה
דהיא סדר כהרמב"ם דהיא דדר. אל אמרינן פלגין ולא
שמס"ג סדר דהגמ' בשלמא שמקום השטר הוי הגבה אל
מקום שנשטר ובין הגמ' דדין הוי הגבה אל נכסי דבלבדין הגבה
מ כמי שנשתמר (דבוקא דאמרן מה נשתמרה ל"ל בקנות אל נכסי
מדרבנן דקרקע בארות סי' כ"ו) ואשאלת הרמב"ן בקרקע שמדיהו
גמ מעמד אל ל דבריה אל הירושלמי ונאל מתלת הנכסים
לאורה מדרבנן שמטל משמה שבו גבה ל' הרמב"ן
לאורה הי' דיל עדות שעלה ל ולאורה לפלגים הרמב"ן כמ'

(5) המבוא לל"ב הארבעה והשטרו בירושלמי לפלוני בא על אשת
ונל שלו ה' דברים הכי שאפשר שיעמוד לצבא ולהצא לפאורה
הקרוב ל"ש עבות שעשה כולן בפני ג' בתרים ועדות שעשה
שיק רק בהבעלת נכלל הסבה על הקרוב פעיני בפלוני
בא על אשת דרכה. לחרוץ פלוני. לריבין ההבעה
על הקרבוך ועל מי בתגה ביבן מיכה בלא הי פלגין
ביבורה ביבן בומיא בהתא (מה"ל בבימה הגה לשיא שבעה
כל נפש לאדבן) ועל שאלת הגה הי לא בהלאמנות של
הפלגי בבוא מעיב רק על הגמה נמצא בהבעת לא
הי על הקרוב שבגנה קרבו מבעתו אין בלא מבנו לגבי
הנפשים אבל בינא בעבות שעשה הי רק באופן שם הבעה
על הקרוב - ושאלה בגה ביבן הי רבא השטר לא בהבעת
הלאמנות בעב

(1) ומשם ברין לי' מ' בהמבין פ' הירושלמי בהתלוקת כי ורלב הי
אי אמרינן פלגין ביבורה ומיב לא יאות אמר ריא הנן
בהי בב' עדות בפלגין ביבורה וסודר בכיל ומה שבמה
הירושלמי לאדה יל ש שאלת הגה הי בלאמנות הפלגי
בא"נן לאמרן לתלמין אב אי אמרינן פלגין ביבורה השטר שהתא
קרוב לאל מבתקבלי מתנה לימא פלגין ביבורה הגא (ומי בב' שטרי
כמו שבאר הקובלי בעבות) מ"מ מסרין בשלן לאמנות לבב
ובה הי קושית הרמבן בבין בתובא מבעל ביבן ביבן

בפלגין דברא עכו אבו דין דקרוים גב וקשה על כריך

ת: אומר אדם ~~שלא~~ שקנה עצמו קנה נכסים - לא כרי טלית שאינו
כין בלעין עצמו כל שאמר דפן סני מלא בעין קיים וכיון שכן אין כאן
שעטר כה תהא מקויים במקבלת אינו מקיים - ומאחר שאנו
מקיים לעין עצמו אמר דבר מקיים לעין נכסים - ואפשר כונתו
בשאין קיים שטרות משור בעצמו עדות - דבשאר הגדות
דרך הדא לדבר המעשה למשל עד אל שמעד על תיר ממון
לאחר הגבתן ול בירור מלש על המיר - ולא בירור מו מא-רינן שבועה
מאו ממון - אבל בשטרות באמת השטר הוי המבדר על עצמה
המעשה שלא משים המעשה מצטל פמלו השטר ומבאן בירור
לקיים השטר ואינה בירור יסבק לקיים השטר, תילקו דין עד
לשור שטרות אבל לאחר שנתקיים השטר השטר מבדר הדבר
אינ אי משים דינו בעיבונו הקלו ~~שהשו~~ שבאדם עצמו לאמן לדבר

אלו שם מדבר של שטר אלא כדי לדבר עליו בגמרא ולהשיב
השטר מדבר על המלוה בדיבור השטר מסייע לו כמאן דאמר
נמצא אמר אבי כיון שיש כאן השטר על המלוה בדיבור
קיים אומר לדבר שהשטר מה היו מדברי

ו. רש"י פ' דברי ריב"ל בהסב בבשיר קרקע כש"ל ר"ל משום
מצוה לשורו והמסקנא הגמ' פ' רש"י אינם בגיהו הנשמו כלשון
של נתיב לשורו אבל כבר פעמים דברות גיטין כמים המעיין
כבוב - נע' תבוא שמה לשטר רש"י הביא מובא ברש"
אינו סובר פלגין ביבורו - ומבוא דמסקנא אמר בגמ' דלמאן
דלמ - ואפשר לומר לפמ"ש בקובץ. בדרור ס' כ"ל פא'
לא אמרין פלגין ביבורו אלא הוי הקנאה אמת שם כל
נכסי ושפ"ל שיק סברת מצוה לשורו בבל נתיב לשורו
בקנין שפקנה אבל אי אמרין פלגין ביבורו אלא
יש הדרה הקנאות לברבות בשטר בר ובל נכסי הוי רק מילי
על בר אלא לא נתיב לשורו דהקנין שקנה הדבר ז

ט. ע' תוס' ריב"ל שפ' בשם הרא"ש ודבר לא יועל קיום השליח אמר
יש לע' שם בשיטת ניגב לא אמר השליח כפן ובלבד לבדו
כמבואר בסמוך בגיגב אבל פלגין מעמיד ונתן מבני
אמירת השליח אלא בשיאנור ויאנלה לב אינם בבבר בבור

הסיבות שמצרים ומלכי ארם בשעה כזאת טוען מצוות בין שני
כל הנשרים יש רבאו לשאול שטרות לאספה, או לרולב ספק
רעלה בשפות הנשרים ונאמנות בשלום

ע"ז אחבא שלמה שהקשה על רשי מבור פסל שטר קידושין ביד כותי
הוא שפיר אילו כמ"ש רלרבאות מאורה ול"ל בראבאות דרפלות
הוי מפרש חש קלקול שמסיקה הקונים בעבינן לבסיר הקלקול נע"ב
כתב רשי דאי נמסל בקידושין יאבר קלקול אחרת אבל בכותי לא
בטלין משום חש קלקול אלא כיון דתשבין לשקר החכמים פסלם לעבדים
אלא מאמאי פסל בשטר קידושין ~~הרוק שלו~~ ~~בתוך שלו~~ ~~בתוך שלו~~
אבל לאורה אינו כן דבה לשטר קידושין אב דעד סתם לבסיר עד. מסירה אלא דבסל
ואב אב פסל מצרים אינה – ומלל בפסלת של המשפט בין אלין בחפוי ומו באמצעין
בראבאות כשפת והבלוטות פסלות ולפך לשטר כל אירי לשטר סתם
ע"ז אבנים קלט סתי יא אב יב דפ בתרין דרב טלי גיטך דנה
אמר דקנה יב ע"י השטר שחרור הוי כמסיר בקבלתו ליכא לשרש
טלי גיטך ולא כפק יב שתב דגיטו ויבא מבן רק בשש עמט
בלי אלו אלו בין נתנה לו כשטר מתנה בדברין בכרי ומין
ני הדר בלאורה כונת בדמתנה האיך יגמל הקנין הא לבסיר
כרי או בהשטר או בהקרקע משאב בעמ כמו גופא בינא בונתן

(6)

דיבה בלא עשה מעשה לגופה ממילא לעשה יבא ומקרי. שביא
בשטר שחרור מיב בבעל לב הדבר אבל לבאורה כלל צריך
דיבה עדין לא לעשה שיש מעשה לגופה ואבן אם יהיו שחרור
מקרי שטר באבן בקבלתו אבל באיך מתבטלין לומר שיש
מעשה שחרור

מתיב לי

ט: השטר רשי. בואפי' הוי בבוב מ"מ אינו משחרר עד שיבא לידו ואפשר לפרש
לפמ"ש הרב"ם לעיל לשטר רשי. דבעורך בבכי ומעשה קנין מהני
המקום לגיה אוב יל בבנין לחדש אינו שעשה מעשה יבא
ביבה אלא מעשה קנין בי מהני. לאשווי אות קנין לחרוי אב
יל שבכי מהני שבעבד בבבה בשטר שחרור ובבר עשה ולמר
מעשה המקרש - אב שם אינו לחזור בלא אבי ביבה ומבטל מעשה
מעשה כ שבעב לל בחלים בחרה אבל מ"מ אינו משחרר
עד שיבא לידו. ואפשר שפסק סוברים בב בבכי יהיו אלה
שובבים בלא בינן ביבה מעשה - דבוה בחס'. השלחות בל
בוכאיהן לבבת שחרור ואפל בבנאי בבאלין בסרין בק
בינה ביבה ובבה מהני בכי אבל לב בחת
בעשה וכבו אינוש לא בבו אור דאבב - בלא יבחר לא הי אא
הי אינו לחזור בבינא בבכי מהני לשוי יבה ביבה אשלב בקיבוץ
בשרבין בב שחרה, הא אפשר לחזר בבכי לא יהי בבבר
בשחרה - אי אפל לבולת בחס בבין בבכי לא יהי לשוי
יבא ביבה אבל מ"מ אם לא הי אוכל בחבלה בבכי בשלה
לבחבלה לי בבאל בבוכה בבכי לבוש מהני בלב ולב

בלב שמח בהתלות בין אימשון - ו"ר רמ"י כ"ש לי"ס כ"ג
בשיק כפי אפי' המקום בלו"ר הוי כבות אלא הקלון שיק רעב
ואפשר שבין אופיו כולל בטחון רע

ר' תמ"ס הרלוש: שמטמקן טוף עד אי אינו לאמן מטרת המשפ
משקר - ויל המשפ משקר דג' אופנים- הא' בדעתו אובל מלבת
המשפ משקר מלבי שאלת של מור שעורה וכבומה סומכים על
הירור כבר וכשאלת בשע"ר או מאמן מלבינין הירור יותר מבמל
הב' בהתורה הליכה בכל שלא נופל אמיתת הדבר בחרין
לנבון ע"פ עדים ועדים הוי רק שנים, לא קרובים, וכבו'
ואין להקשות בהא נתברר אמיתת הדבר ע"י עכ"ן - בדבר
יל שבתורה לא סמכה על הירור של דוד (לפי הלכות עבות אלא
בדעבד נתברר השאלה אל לנגד ענני מאמן ובשע"ר) באופש לשקר
ובמקומות שהו הלכה המבלק הירור של עדים נתברר הדבר
בלבד ע"י א' ומתולון עשין יפלים להשתמש בהירור בו אל
בשע"ר בוכה אינו לפי הראשון ואפשר שבהו הינין באשתמודעינו
לשטת הכ"ל - אלא דיש לתקור אופנו אלא מטעם ל הוי משוש בל
ל נמצא המשפ משקר - אלו כה אופנו שבירת המלך בלפיכין ר'

ובקב יל כולת תמ"ס הרלוש ומתמ"ס בשק כמ בתמ בבות פמ
מבבנן בתשובות לתמת בשקר יל שלפי מבבנן אין כמ

(1)

אשה בדרך (בלתי ארוכה) אי. הרי אשה בדרך אפי' אי עד אי אינן נאמנין
אלא מטעם נגירת המלך. ומה הוא מבין הכא הא אי. העבד הישראל
נעשה מעיד אחר על מקח שרשטר הרי כמו והיו והחר מעידין על
אמירת אחר דא"י. נעשה מעיד אחר על מקח שרשטר אינם משרש
בולה ממונו לכי כיבאו עם בחב ספרי) אלא כיון דמשיבי
בפלוש אינ כשראל לפנינו שטר אחש אי כותי וישראל כאמת
יש כ' מעידין עדשיו על המקח שרשטר מלבד בדרך שרש
אשה משקר אלא על הכותי אלא אי אתה הכותי אבר אינו
לבשאתא כו לבוות עד דהיו פאבמים פלוש עכ מבין
העבד הישראל דאינו פסל אלא הי אבר [והעבד צ לא הי
על מקח שרשטר שבלעדו יש לנו מעיד (הכותי) אמת על מקח שרשטר
והרי כסברת המגיה דהא"ב סי' לה - אלא אי עד אי פסל
משרש אשה משקר הינו בלא הי העדיב שלריכין כ' מעידין
על מקח שרשטר [אלא בלי בא אנוס כ"ר כ"ר] אלא האמרה
הלריכה העבד מבוררת ומה נעשה אי. כ' מעידים
אלא אי אז מהמעידים הי כותי הה ופסל מבחין - אין
העבד מתברר עד יבא ואז הבה אופא שמעיד בהו
בשש הי העבד על המקח שרשטר ובבו בישת בהוס - ועכ
אי דהאבמים לא הלריכו בירור על כל כותי אי הי
אבר אי לאו - אלא אי אינו בקבת בוכה אלא בהו
אבר על כותי סבר כמה לעולם לא פסולה נמצא
בעדשיו עדות הכותי לא נעשה אי. בירור ועדות של
הישראל אלא בבאופן כמה לא פסלו הכותי

מוגני בדר על מה שנסתפק במה הרגיש אם עד כו אינו נאמן
משתמש באשם משקר הוא שם לבדיון הלו' מאשם מדינו כמנש
בקרוב.ים- ואפלו אי כונת אשם משקר היינו בגלל ל עצמה הבדר
מספיק בירורו של עניו עמ הבריבה המודה בירור שלא כ'
עדים לבד הוי יכל לשקר - והנה לאמרה אינו נאמר בעצמה
עי' ר"י כלים לשקר מרב אלא לאמרה בכל שמעלת ר'
הוי בעי' ר' נאמנות הבדר לבשמעת יגר מעי' ל-אוב
אבו שיק גם בדשם מדינן פטרינן בלבד אשם בעצמה הוא מ"מ
הוי כל דאמרה ניכל לשקר ומשום בדבין שיאמר עי' ר'

" והדרות דשטרות- יש לעי' אומרים שטר הלו' אמר מבירת קרקעות
אם מקרי דל בדר ועל אנשו סי' נ סק' ב
ובוחב יש לעי' הלוקחים שטר הלו' לל מבירה מעבנים - ומבוארי פמבנ
ב"ר נ: , ובגיטין לו כותבין אלו אלונ [redacted] - הוא מבנשו בשטר
דישנה כתב עלמו ב"ר נ: עכום- ובנמבוא סלל סימן ס"ג

אלו עדים בעמים הבל ומאמרם כשמות עכום- מוגני הוי לשטר הלוקח בדסקם
מצוה מתרבו בשם מבו שאלת הגמ' הכל לאכשם שפ' כמס' בדשאלה הוי
עלי' אמ' דהמלוה בשטר הבל ובלבל במצוה מתרבו יש כ' פסלים - הוא כמנ' אמס'
ב' שלון לסמוך על עדו פסלים אלא בהבדר אומר - ובכ' כמנ' נמי
ט' ". ובש אשם דקלמ בלמא אלו לומ' מסרו' בלשבו - ובכן משל
הלוקח בדסקם לבל פסלות מצוה מתרבו אלפשר אבו בדבר בכל

בלבו שרש אשר לקדל כמו דמקום שבאים כולמו שמות כולם
בלמורכ הרא לבו שרש אשר לקדול בבל יבאנן שלרינן מנש
עדים - והלעם שבאים משרש בבל שאינו עיא ולמאנו שלרינן
עיא משרש אידן בעלם רבה הרה לעלמו לבאים כולמו
כאלון כבר מאר הרוכב בבסבר לו בסלנן - אל הבל
אינו אשר קדול כבוים - מאיר לסבל מסבר - ונבשר שרבם
לא קושמ לשמר לא ~~כלל~~ רעיא שלו לשמר הוא בר הוא
ספר ווד בהא בלים למסור בבלי כ - לא בלמורכ כרשבו
ובהבה רשמנים שבל למסור בבלי קדורים ובלים אב הרא
אינו אשר קדול מנן בלו יבא השלא שבאנו שלו לשמר
אל הבעל עלמו לו יבלו שלרינן לשמר כלמר ומלנן
יטור קדול - מבוב בשלאינן דאמרי מרי שמר עדים
בשנים כמלא כרשבו.

מס' יל: בהמפס לכעיא - שבקשן בבכי מטרא שלימות - ומלם
לי מרר בבלם לימן בבכי השלא הא הרשב"ם בהלות
בקין - ובשלימות בשלא משר בק בשלר הבקין ובהלות
נשפ לי: הלא [בעל בלור שמא כב מלי בבשן בל טן שבקר
בשלימות מבבי הלק נשפל נבן אמר הבאם ישרר שלטא
בשעדין לל כ"ר) אבל בבבי בין שבלל גם בהלות לו
מבן בבר לתרינן בבלרינן בק לבלב מאוד משל בשלימות
הלות נשפ לי: הבלם - לים לר בבמס בבלו בלו
ובכב בבבם בבבות יל:
מבבמ כ"ר יבבבי מטרא שלימות מבלורכ כלמא בבבר בלבר בלבב

אחרי כאבים לידה ומבחינה רגשית אז לא מצאו שיאים
יש עוד היו הרבה לא נומר שמרגש פוגע הבעיה ולקבלת
מתנים מיק ו גיל

יהיו לנו בשמחה לפי ימי-ראשי כל ימי מהן בתימאו לפרטין ב.ג.י.ו
שבגלל סדרה בסיס שמר בתמיכין עם שקלה עדיף קלה הרו כמו מרקו
על פעולה שכמה הלבן לברכיה לידה לשמרת יכל לטוב ממנו
השמר יבל לבורה אין כבר הלבן לברכיו לטוב סמאל ארבעה
ומשה ניאל בלי בנבפא לפי ימי הלום בתשמיאל קרום על
(מעב ראר כמק בגל) בכרה על מתין כבר שקומים לו משמיין
ים להלבן לברכיו לימן לו.

פרק כל הנס כדי למנוע מה דעת ראובן - לאמון בדברי לה יגיש
נפלו כל הבנינים - ואומר כי בדוקיאל נס בעצמו - לא בדברים
בא אלפי אל בדוקיאל הייתי דורות רוחנית בלבלה יש לשנ
בא יגיש - אל בכון את בהרי רק לשנ שלא להתגיים היה
בנפל - אולם לא כי לשנ בעצם שהיה אינו מוכן מאוכנ.
(1) ובנה לנב שבקשר מבנה כי לפי לאי בשקרים בלא בא
יגיש - לבאורה בלאה לא בא אל אישון אמו בדוקיאל הייתי
בא ורוח בלבלה - ולכן לא בכונים בלעלים כל יכו
ברוחו בלבלה מה לא שקשת הנה הי הרוק בחרים
לסמלה - אין לפי לאי משקרן בא אלפי רוקים בא ורוח
ברוחו בלבלה לא אב אין לקרוא אלפי לחיים לבעלה
לבאורה רב סרה קשת הפי
(1) שרה הוא שבאינו קשה בכולנה לחלק הנה בא הנה אל אישון לא
יגיש אלפי הייתי בלא הרוקנו ל שבנה אתי כלה הפי שפר מוכנ
מחכו ומה אישון שאול יפן לעשות לדרו - ובן לאיור בקשנו

כה לא בדמין דסוקיאל בדבריהם ולא רא הלא רוחו ברודין לו: שמנה
מצוע רוחת חרם לחצבת אל לחדר מקרי לחלב לא לא בדברים
לבאורה אלפי קלת בהחסרון בדבריהם שמעתי עשה הר
שלמה עלל בלוחות בר כלם רחלם לחשיו בפרין דמפריש
ר לוחים שמיב לבפריש - הר לוחים לחשיו אינם רחלם
בדרין לא לעשה רבים שיש מחשב הפרשה המם

(1) יעל דהי הילד ממיטשלק ולא הלוה יוד שלה ל פוח

שיתב להפריט אותם לו שבו עדשו נדלים ומבורכים
מבשאר לונים ובן בשאר בפרים - (ונפשר שפו כונ
רשי בה. בלב בפה ר"ל - באמרון באמרת שמיטה
הי הילוי לבר - בהיון עי בלו בפרים אמרון שרשין
הוי הקבים - ובן ומצ ל כמ רשי בפשמ אמרון באמרת
לנבה הי הילוי למות - בהיון לבשו מקרי הלוי למות - ובה
אופלו הי תנאו לשיטת רשי אם עבשו אלי הלוי למות
בתנל הגט - נרא פליג הרמב"ן וסובר בפשמ הי שיתנל
בגירושין עבשו אלו בתנה שלא לא יהות מתנל בה
ובטלל הלוה ובמו מדיני תנאים אב ל שפוח
הנה שפוח הכסף יהיל למצמ אבלה לו בעבמ
עם לאו ומה בלל אמל בבונו הי עבשו יקבה לו
עבדו. למצמ ובו רק מדיני תנאי שיבטל
הקנין אם לא יהיל - משלב בשיש לו ל עבדו
אינ לומר שבמו שיקנו לו ל עבדו בלבאה לא
מבן פלם הנו כאן אינו כאן נרא לבל בבונמ
הי # ~~עבשו~~ בפיגת הקב יפרנל הלוה הינו
בלם עבשו הקבס (מקרי) יהיל למצמ ומל למצמ
ולמר שעבשו הוי הקבס יהיל למצמ בבו הלוי בבן
בבנה

לאבה בונמ הבושלמ שיש אסרן אמכל בבקבה
בהיון בלו לאל הלוה שאנה מבורכמ - ובל
לאבה יש לעב לפב הנוק הי הלוי בלן בב ובב

~~ועל כן נפדים מהם: מלאורה – כי כונת ההסכמה שלה שלא בכל שפחה אינו בשעת התלות לא בשעת התלות אינו בהשאלה. ומה שפירש"י בדברי הגר"ח מעשה תלות שאינה מלאורה~~

נפדים מהם:

כונת הכל כנפדים מהם: הדברים הבאים לפי דעתו מעין דברים של ההסכמה שלא הדברים הינן שאינו לתלות עכשיו תלות קנין בעשיית דבר כי דבר הינן מעשה לאשתו לתלות קנין ועל הדבר אינו לתלות התלות הבינו ~~בשאלה~~ כשאומר הסיבה שאפרש למתר הבעי עכשיו מלומה והרא אינו לתלות על סיבה כו תלות של חשובה כלי המעשה הפרשה למתר ופרכין המעשה לעכבות לבפול להתלות אין באים שמלקין פשיטין המעשה תליקה לעכבות לבפול להתלות פעשות מיתם פנימו פעשות מיתם יכו פלוני תלה לפ - אבל בשעשין עצם התלות אין תלי המעשה העכבות פרשו התלות הוא הקנין להמקפ ועל ל"ג שיש בדור לעכבות פעשות קנינין קנה על אחד המקפ ופשיטין לפנין הדברים פשיטין המעשה לעכבות תלה מעין התלות הקפ אמרין יש הדברים לראל' - ונמו כונת הר' יעקב אלעזר אבר בלבל הבשאלות [בסוף מס' ביטין] הבשאלות על נפדים [שבא ב"ר דאס ביטין

פרק מ. אומנם דוגמה מה היו באותן הימים
לפי המס שם מתי ספק מגרשת אלו דאולה בלבד
שהם ~~[illegible]~~ היו לפני מאה וכנגד מכרו לו שדה בתלות
ל"ג בה ירור בעתידות כך אמן התלות גם
אין תלוי בבירור - אלא לה יש לבאות מי
פסיקו לי בהגיע ימות תמולה אפשר היו מאות
תמולה ולפיכך הבירור בעתידות לעלות התלות
בירושין.

שיטת רמת אביגדור אסור להבעיר

האוסרים	המתירים
1. הרשב"ם דעתו שסב [כבר המלא פ"ב] ו. השאר דעתו הרשב"ם שסב שהי' דבר מבל אבל] וכן דעתו שסב ומבואר בדברי תלמידיו מרבי אליעזר עבדים	
גם שיטת הרמב"ן דמשולה לגמל אסרינא המל מסתפק בשיטת הירושלמי שמי	
דאבר מן החי דאסור גם לאחר מיתה ג. מס' דק ב"ל:	
הבערה אבל דעבדים	4. המל הלבה דמותר מהירושלמי
2. והרשב"ם דמיבשו דמאבות ס. בנין בצל	
הילקן אסור הא לתמידין מחרים.	
3. הרמב"ן בדרך דכל מאבות ס. משמע	
דאבר הבערה [ועלמא שהדיר שהרמב"ן מסתפק]	
4. שיטת הירושלמי והרדב"ז דשמא דמאבות	
דאסור בהבערה	
5.	

שיטות ~~[illegible]~~ רשיר ואחר

האוסרים	והמתירים
1. הטעם שיטת אסור שיש	1. הרים פיוט מעל אחרת, בזה מעל
2. מס' מתלין הקיבה אסרו אחר	סעודה בפסין המר שיש
3. בפשלה הרשר שלא ובן הרמבן דאמרה 2. מס' ב"ק י.	צמחים ישלו המרו
הטעם	המר
4. בשאלתות הפשר תקרת קלעב	3. כשי. ורבינו אבשרש דסי רבי בשיש
	4. לטאורה שיטת הסר ה"ק של כיב בפי
	בלאחר אחר פין אינו נאסר ועל
	יפרש הגמ' ד"ה כרשי מאן
	דפסלים הרשר [ואחר מיהרו שנאמר
	שאלה כיב]

1. יש לו גם בהפסד בין עניין לעניין המהרי"ל אם מקרי הפסד בדבר הנאה

2. אם מלוה בלי ריבית המרבותא לבאורה הא אבל הלוה בין אסור בלילה - אל בדבר בלילה לאוריתא לבאורה בדבר בלילה יבין משום ריבית בדבר צב אסור בין שאסרו אמר שפי אלב שבמקום שבמקום אסורו בלילה מים אבל אבל בלן - מאב אי לא אמר אסר היי בין אחר של הפסד צב בצב - ובה לו מבני אבל מבמלים משמע שבונה המבמלים הו בגם מבמה בלילה לאיסור בלילה אבל לא שמני אבל אבל אמר אסור בלילה בדיבור אסור אסור הבדר ומה שנוכב להוסיל פי לאיסורו בין שאין יכל להוסיל איסור בצב ואינו מקבל שמבי בהבל אסור בצב אמרינן בל בדבור צב מאב אם כל איסורו משמע בהב שאמר בבב בלילה בין שמאני לא שמאני אבל אסור בלילה ואינו לאיסור בדבר שאינו מקבל לא - צבן משמע מאב שבמבו מנגל שמרים - ובן משמע ביבלת לשון הים שאולק בין הפסד בדבר הנאה ודבר האסור - ועל ביולא בשמע בים ל בינים - לבב שבריך פי - והפסד

3. מבקבת לשון הבן שאמר אקר הנבר שאמר בבי צב אסור אלי ובין שבמבינן - לשמע בארי שאמר אסר לי בהפסד לאמר בלא בבמבלים בארל הסולם בדרין שאמר הלבב הי בל שבהפסד ואמר הר בבר לבל לי קיים הי לבדי ומקבי אקר בלבב - משמע בבמבלים בדאם אב יהב מ"ל הובל שאמר אסרי ובשאין הלבב לי הבש שאם בלי אסור הבי אקר בדב לבל יב - לי הבלבב

4. שבאר הבא שבא אבינא לי הבל מלקבב אב בבה הבא הבן מבקל ובבה אבאר הבשק בבשק, מבלי מבינב יב - ט לבל מבו בי בב ימן בבינב בבקבב הבן - אל בבן בבלו בבאלו בבאים בדבורו בין בשמע בשאין מבינל מבשבין באלו בבאים בלשון בבאלל אבל הבל שבאים בשבומו אי לאו בינו בבינו לבבורה לבו בבי

1. לא יקבל שמעון פרשת חקת (אות קטן פה מפורשת מקומות) שפגיעה בשם הפסיקה אז נוצר במת טמא ואין מת עלמו טמא - רק נפש לא וג"ר

2. ועוד לומר מיני אוק פ' שעון שאוסלם אפר פרה טמא אלא מים בלבדו פסק משרש אין מקשרים מן הדין - וג"ר הינן אינה מקום ומלא כונתא אלא יכנס לתקנה אלא לא מהכן נפשים ו"ר כן ב' קשרים ונוסף שטמאה שאין שם עלמות אינו אלא לבנים האומרים לא יקבל לומר אוק ג"ר

3. לא יקבל אוק פה בממעטין נכרים מהבאה - וג"ר משנה בדברים מיעוט בין בלוש בבריה טומאה מת - ומלא שיק בבריה טמאה מת מבנה בנים לטלוקה. פסק אחת שבינה בשאבנו לדרים ומטמאה בהם טמאים מעבקה

4. לא יקבל שמות ר' אות קס"ב אוק סה שבתו שם שפאוכן ליאוב ניבלו מטמאה בבו סתם הולקוט אות קס"ו אוק בו דשבלי נבלת כלה בדברו שהלה מצרת בשלבת בבנים ליאור לו בשלבת משפ

5. לא יקבל שמות ר' אות קס"ו בדפסקאו ו' מקלף שמת ומים ומרים קבאו לו אדר כי בלבדו אדר לא אשת וג"ר מהולקוט לוי

סליק ס"ה שמצאו שמיטה מאדרבה ג' תשיש קדשה בזקמין שיש

הי' כשי' משל אדם - לשון הפ' ע"ז: בשעה כשי' בפה. מאחר משאומרים משל אדם נעשה
אדם יש לו בעצם בוקעו אל לו אופשר לתקון. אבל הכי כיון שלא אדם בשעה
מעניים (בפה הבמה) ונלבו ומולבב מאחר כיון שאופשר לתקון. ואולי עם אבל לשון
הפ' ע"ז: בשלל כשי' הי' משל בשעה כבר ~~מדש~~ מה יש לשמו בוקעו בהשרה
הבמ - [בשעה בשעה נעשים לבו בבמה) ויל שמו עבר הבשרה שלשים בשלא
לשון בשעה הבשרה - וכונת כשי' לשון בעולם שלא אדם כלל אל אפשר מאחר
ובעולם שקול מכן - מה אל לו קיל אבל בשל בשלת הבשרה - יש לעשות
מאוכל מבמאוני הפ' אבר קבל

CLASS PROGRAM

Family Name

Given Name

Date

Class

	MON.	RM.	TUE.	RM.	WED.	RM.	THURS.	RM.	FR
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									

NAME

ADDRESS

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]